

Atlakviða er et norrønt dikt om hunerkongen *Attila* (norr. *Atli*) og burgunderkongen *Gunnar* (norr. *Gunnarr* – urnord. **GunþiharjaR*). Dette er virkelige personer som levde på 400-tallet. Diktet er nok oppstått på norrønt språk – dvs. etter ca. 800 – men en dristig svensk runeforsker¹⁾ har ikke desto mindre ”tilbakeført” hele diktet til urnordisk språkform, dvs. slik språket kan ha vært den gangen Atle og Gunnar levde. Her er en liten prøve på resultatet.

I diktet fortelles det blant annet at Atles menn har tatt Gunnar og broren Høgne til fange. Atles menn vil presse dem til å røpe skjulestedet for en enorm gullskatt som de har gjømt på bunnen av Rhinen. Gunnar er redd for at broren skal røpe hemmeligheten og forlanger at han skal drepes, men Atles menn prøver først å narre han med hjertet til trelen Hjalle den feige, men da Gunnar avviser det, får han det riktige hjertet.

¹⁾ Harding, Erik 1932: *Urnordisk grammatik*. Lund: C.W.K. Gleerups förlag. (Bihang II: «En germansk hjältedikt (Atlakvida) i urn. tungomål»)

Attilankviþó (<i>urnordisk, ár 400</i>)	Atlakviða (<i>norrønt, ár 1200</i>)	Atlekviða (<i>moderne norsk, ár 2000</i>)
Frágun frókinano if ferhwa wilði gotanó þeuðanaR golþé kaupan.	Frágu fróknan ef fjqr vilði gotna þjóðann golli kaupa.	De spurte den djerve mennes hersker om han ville kjøpe livet med gull.
«Hertō skal meR Hagunan in handiju liggjan, blóðigato uR breusté, skorenato balðariðan.»	«Hjarta skal mér Hogna í hendi liggja, blóðigt ór brjósti skorit baldriða.»	«Hognes hjerte skal ligge i handa på meg, blodig, skåret ut av brystet på den tapre ridderen.»
«Hér habju ik hertō Hellan enas blauþan, unlíkato hertō Hagunan enas frókinan, þato meku bibepsik þar þat an beuðé ligiþ, bibaðesik halbu maiR þan þat in breusté lah.»	«Hér hefik hjarta Hjalla ins blauða, ólíkt hjarta Hogna ins frókna, er mjok bifisk er á bjóði liggr, bifðisk hqlfu meir þá er í brjósti lá. »	«Her har jeg hjertet fra Hjalle den feige, ulikt hjertet til Hogne den modige, det skjelver mye der det ligger på fatet, det skalv dobbelt så mye da det lå i brystet.»
«Hér habju ik hertō Hagunan enas frókinan, unlíkato hertō Hellan enas blauþan, þato líto bibepsik þar þat an beuðé ligiþ, bibaðesik swágin meku þan þat in breusté lah.»	«Hér hefik hjarta Hogna ins frókna, ólíkt hjarta Hjalla ins blauða, er lítt bifisk er á bjóði liggr bifðisk svági mjok þá er í brjósti lá. »	«Her har jeg hjertet fra Hogne den modige, ulikt hjertet til Hjalle den feige, det skjelver lite der det ligger på fatet, det skalv enda mindre da det lå i brystet.»